

Poslední prázdniny

Ella se probudila velice časně z rána. Už se totiž nemohla dočkat, až vyrazí na letní prázdniny. Každý rok trávila léto u svých prarodičů, kteří bydleli v jedné malebné vesničce uprostřed klidného venkova. Tentokrát ale všechno mělo takový zvláštní nádech. Na podzim Ellu čeká poslední ročník vysoké školy. Tohle tedy budou její úplně poslední opravdové a hlavně bezstarostné prázdniny. A Ella byla rozhodnutá, že si naplno užije každičký jejich okamžik.

Jakmile se probudila, okamžitě vyskočila z postele a oblékla se. "Možná, že stihnu ten dřívější vlak!" pomyslela si. Bez zbytečných průtahů se umyla a nasnídala. Pak popadla kufr, batoh a vyrazila na nádraží.

Venku bylo nádherné letní počasí. Většina lidí v tuto brzkou hodinu ještě spala klidným spánkem. Proto v ulicích bylo takové to příjemné ranní ticho. Jen ptáci ve stromech si mezi sebou vesele štěbetali. Ella se rozhodla, že na nedaleké nádraží půjde pěšky. "Kufr mám přeci na kolečkách a batoh těžký také není. Alespoň se nadýchám čerstvého ranního vzduchu. Stejně nemusím nikam spěchat, času mám dost," pomyslela si.

I přestože šla velice pomalým a rozvázným krokem, na nádraží dorazila mnohem dřív, než původně plánovala. V klidu a bez front si koupila lístek. V místním bistru si poručila jednu kávu s mlékem do kelímku a pomalu vyrazila na nástupiště, odkud měl odjíždět její spoj. Akorát když dorazila na místo, zrovna přijížděl její vlak. Proto bez čekání okamžitě nastoupila, našla si prázdné kupé a posadila se k okénku. Cestou pak zasněně pozorovala ubíhající krajinu a přemýšlela o tom, co všechno o prázdninách podnikne. Měla v hlavě tolik plánů!

Nejvíc ze všeho se těšila na své prarodiče. Její babička Alžběta byla velice starostlivá a milá žena. Široko daleko byla proslulá svým kuchařským umě-

ním. A ty její koláče a buchty! Už jen při pouhé vzpomínce se Elle začaly sbíhat sliny. Nikdy snad nejedla nic tak dobrého.

Děda Evan byl zase velice moudrý a sečtělý muž. Ella zbožňovala ty dlouhé deštivé dny, kdy naslouchala jeho podivuhodným příběhům. I když většinu z nich znala už téměř z paměti, nikdy se jí žádný neomrzela. K tomu všemu měl děda v domě i obrovskou knihovnu. A asi není žádným překvapením, že právě po něm Ella zdělila lásku ke knihám a ke všemu psanému. Obzvláště ji fascinovaly všechny ty záhadné staré svazky, které měl děda Evan pečlivě uložené ve své ohromné sbírce.

A když se to tak vezme, Ella měla prostě venkov ráda. Ticho, klid, nikde žádný spěch a hlavně všude kolem jen ta překrásná příroda. Ella sice život ve městě milovala a nedokázala si představit, že by žila v nějaké malé vesničce, občas si ale říkala, že není na škodu na pár dnů nebo týdnů všechn ten shon velkoměsta opustit a v klidu venkova načerpat nové síly.

Úplně se už viděla, jak se bude procházet po okolních lesích, jak si bude na břehu nedalekého rybníčku číst nějakou zajímavou knihu z dědovy knihovny, nebo jak si o teplých letních nocích lehne do trávy a bude pozorovat hvězdy na nebi...

Najednou se vlak s trhnutím zastavil a Ella se okamžitě probrala ze svého snění. Ještě že tak, protože jinak by úplně zapomněla vystoupit a dojela by až kdoví kam. Okamžitě popadla svá zavazadla a vyrazila z vlaku ven.

Na nástupišti ji čekalo jedno milé překvapení. Vlastně tedy dvě velice milá překvapení. Jakmile vystoupila, pohledem okamžitě zachytila dvě známé, usměvavé tváře: "Babi! Dědo! Co tu děláte?"

"Copak nemůžeme jít přivítat naší malou holčičku?" odpověděla babička Alžběta s úsměvem na tváři. Ella jen dala oči v sloup a otráveným hlasem pronesla: "Kolikrát vám mám říkat, že už nejsem malá." Ve skutečnosti to ale tak nemyslela. Byla to už jen její taková automatická reakce na všechny podobné poznámky. Vzápětí se na oba prarodiče zase srdečně usmála: "Tak ráda vás oba zase vidím! Ani nevíte, jak jsem se těšila," řekla a láskyplně je objala.

Cestou domů se Ella chtě-nechtě musela ještě zeptat: "Jak to, že jste byli na nádraží tak brzy? Vždyť jsem říkala, že pojedu až tím pozdějším vlakem, nebo ne?" zamyslela se.

Děda Evan se jen usmál: "Už jsme se tě nemohli dočkat. Navíc babička měla tušení, že přijedeš dřív. A víš, že ona se v tomhle nikdy nemýlí."

Ella musela uznat, že má děda Evan naprostou pravdu. Babička Alžběta podobná tušení mívala velice často. A přesně jak předpověděla, tak se pak také vždycky stalo. Kolikrát se jí v noci dokonce zdál i naprosto živý sen, který se druhý den do slova a do písmene vyplnil. O tomto šestém smyslu babičky Alžběty věděli snad všichni lidé ve vesnici i v dalekém okolí. Nikdo se ale nad tím za ta léta už nepozastavoval. Naopak, všichni to brali jako pevný fakt. Bylo to něco, pro co sice věda nemá žádné logické vysvětlení, ale o čem všichni vědí, že to vážně existuje.

Lidé tak k babičce chodili, když potřebovali s něčím poradit nebo když je něco trápilo a nevěděli, jak se rozhodnout. Babička Alžběta nebo Betty, jak jí všichni říkali, všem ochotně pomohla a její rady byly vždy doslova k nezaplacení.

Už jako malá si Ella vždycky přála, aby alespoň něco z tohoto výjimečného daru po babičce podědila. Zatím to s ní ale v tomto směru vypadalo naprosto beznadějně. Byla spíš po dědovi. Po něm podědila jak lásku ke knihám, tak zájem o všechno záhadné a tajemné.

Cesta z nádraží těm třem uběhla neuvěřitelně rychle. Ani se nenadáli a už stáli před útulným domečkem, ve kterém Evan s Alžbětou bydleli už odnepaměti. Domek od cesty dělil živý plot, za kterým se rozprostírala nádherná předzahrádka plná rozkvetlých květin. Na první pohled bylo evidentní, že zahrádka byla Alžbětinou pýchou a že se o ni každý den pečlivě starala. Od plotu k domku vedla kamenná cestička, která byla lemována drobnými fialovými kvítky. Samotný domek byl malebným hrázděným stavením se zářivě bílou fasádou a okny ozdobenými dalšími rozkvetlými květinami. Člověk si prostě nemohl to místo nezamilovat.

Jakmile Ella vkročila do dveří, okamžitě ucítila tu vůni: "Babi, ty jsi upekla ten úžasný jablečný koláč?" zeptala se a oči jí úplně zářily nadšením.

"Samozřejmě, vždyť ten máš nejradši, no ne?" řekla babička. Otočila se k dědovi a trošku se na něho zamračila: "Jen škoda, že dobrou půlku koláče už

někdo snědl." Děda Evan zčervenal: "Na mě se nedívej. Za to všechno můžeš ty! Kdybys ho neupekla tak výborný, ještě by pořád byl celý!"

Ella se neudržela a musela se dát do smíchu. Tohle bylo pro její prarodiče typické. Neustále se takhle škádlili a špičkovali. Ale nemysleli to zle, spíš naopak. Byla to jedna z těch věcí, které na nich Ella tolik milovala a doma ve městě jí to všechno neuvěřitelně chybělo. Ty dva stačilo jen chvíli poslouchat a člověk prostě musel okamžitě zapomenout na všechny problémy. Doslova z nich vyzařovala láska, pohoda a dobrá nálada.

Ella ihned po příjezdu zamířila po schodech nahoru do druhého patra, kde se nacházel její pokojíček. Chtěla si totiž nejdřív vybalit věci, aby se pak mohla věnovat už jen svým prarodičům a radostem venkovského života. Když otevřela svůj malý, ale útulný pokojík, okamžitě zjistila, že je tu všechno přesně tak, jak to tu naposledy opustila.

Nejdřív pohledem zavadila o masivní šatní skříň, která stála hned vedle dveří. Celému pokoji ale dominovala veliká, čerstvě povlečená postel, na které bylo úhledně narovnáno několik menších polštářků. "Babička mě má vážně dokonale přečtenou," pomyslela si Ella a usmála se. Už se nemohla dočkat, až večer do všech těch polštářů zaboří hlavu.

Její nejoblíbenějším místem v pokojíku byl ale malý výklenek u okna. Okno vedlo do rozkvetlé zahrady. Ella byla kolikrát schopná u okna ve výklenku prosedět celý den a jen se kochat tím krásným pohledem ven. Vedle výklenku v rohu pokoje stála knihovna. Byla mnohem menší než ta dědova, ale to Elle vůbec nevadilo. Byla to totiž speciální knihovnička, která byla plná jejích nejoblíbenějších knížek a různých velice cenných suvenýrů.

Jedním z nich byl třeba i zvláštní malý stříbrný medailonek. Na jeho přední straně byl vyrytý mohutný a zřejmě stovky let starý strom s košatou korunou a silnými kořeny. Ella medailonek dostala od babičky a dědy ke dvacátým narozeninám. Děda jí tehdy pověděl: "Dvacet let, to je významný milník v lidském životě. A to si zasluhuje i velice významný dárek. Tenhle medailonek to je moc cenná starožitnost. V naší rodině se předává už po celé generace. A prý je kouzelný!" Babička ho ale včas zarazila: "Neplet' chudákovi holce hlavu." Děda jen pokrčil rameny a spiklenecky po Elle mrknul. Od té doby o medailonku už

nikdy nemluvili a děda jí tak nikdy neprozradil, v čem se skrývá jeho kouzelná moc.

Tak jako tak, Ella měla k medailonku velice zvláštní vztah. Líbil se jí sám o sobě. Bez pochyby to totiž byl velmi zajímavý šperk. Mnohem víc ji ale fascinovalo to, že jde o velice cennou starožitnost předávanou z generace na generaci, se kterou je spojen nádech tajemna a mystiky. A rozhodně to nebyly žádné prázdné řeči. Ella totiž cítila, že na tom medailonku je doopravdy něco velice zvláštního. Jako by v něm byla uložena nějaká mocná energie. Slovy ale nedokázala popsat, co přesně z toho medailonku vyzařuje.

Jedno ale bylo jisté. Ella byla skálopevně přesvědčena, že ta síla uvnitř medailonku chce, aby tento starodávný šperk zůstal přesně tam, kde je. Proto si ho s sebou domů do města nikdy nebrala. Kdykoliv ale přijela sem na venkov, okamžitě si medailonek pověsila na krk a nosila ho neustále při sobě. Když pak zase odjížděla domů, medailonek uložila na své místo na poličku knihovny. Tam na ni v bezpečí čekal až do jejího dalšího návratu.

A ani tentokrát nezapomněla na svůj malý rituál s medailonkem. Jakmile vkročila do místnosti, okamžitě zamířila ke knihovničce a medailonek si pověsila na krk. Vlastně o tom nějak zvlášť nepřemýšlela. Byla to už nějaká automatická, podvědomá reakce. Teprve potom si v klidu vybalila všechny své věci. Když se pořádně zabydlela, tak zase seběhla po schodech dolů, aby si s babičkou a dědou konečně popovídala o všech novinkách a událostech, co se staly za tu dobu, co se neviděli.

A upřímně, neviděli se už pořádně dlouho. Když nad tím Ella přemýšlela, uvědomila si, že se naposledy tváří v tvář viděli někdy kolem Vánoc. Ellu to samozřejmě moc trápilo, jenže ve škole měla spoustu povinností. Přeci jen, začala se připravovat na blížící se státní zkoušky a musela se rozhodnout pro téma své závěrečné práce. K tomu všemu začala pravidelně vypomáhat v místní knihovně.

S prarodiči tak byla v kontaktu pouze telefonicky a občas i prostřednictvím elektronické pošty. I když v druhém případě to ne vždy byla úplně jednoduchá komunikace. Betty ani Evan nebyli zrovna počítačová experti. Každopádně není divu, že za ty dlouhé měsíce se Elle v hlavě nastrodala spousta věcí, o kterých si s nimi chtěla popovídat. A logicky chtěla i od Evana a Alžběty slyšet všechny jejich novinky a trápení.

A tak se všichni tři pohodlně usadili v kuchyni k jídelnímu stolu. Babička Alžběta připravila pro dědu Evana a Ellu kávu s mlékem a pro sebe si uvařila bylinkový čaj. Kávu zásadně nepila. Když se jí někdo zeptal: "Jakpakto? Vždyť kávu přeci musí milovat snad úplně každý!" tak babička jen s úsměvem na tváři odpověděla: "Káva prostě není můj šálek čaje."

Ke kávě a čaji si vzali ještě zbytek toho pověstného Alžbětina jablečného koláče a několik hodin si pak vášnivě povídali o věcech možných i nemožných. Probrali, jak se Elle daří ve škole. A dokonce přišla řeč i na jejího otce Adriana.

"Jak se má ten náš kluk?" optal se děda Evan.

"Pořád to samý. Nic, co by stálo za řeč," odpověděla mu Ella a děda Evan jen zamyšleně pokýval hlavou: "No jo, ten se už asi nikdy nezmění."

Samozřejmě přišla řeč i na trochu citlivé téma, o kterém se Elle moc mluvit nechtěla: "Tak povídej, Elluško, co kluci?"

"Ale, babi, nech toho! Kdyby něco bylo, už bys to stejně dávno věděla." Děda Evan se tomu všemu jen nenápadně smál.

Posléze musela nevyhnutelně přijít řeč i na nepříjemné sousedy: "Ta babka odvedle nám zase začala přes plot házet špačky od cigaret!" hudroval rozzlobeně děda Evan. Nejen, že to byl zarytý nekuřák, ale tu ženskou odvedle doopravdy nemohl vystát.

Čas utíkal a poledne se překulilo v pozdní odpoledne. To už děda Evan prohlásil, že si musí jít z toho věčného sezení protáhnout nohy. Ella okamžitě navrhla, že by mohly s babičkou jít s ním: "Alespoň se podívám, co se tu za ten rok změnilo." Děda Evan samozřejmě žádné námítky neměl. I babička Betty uvítala krátkou podvečerní procházku. A tak všichni tři vyrazili společně ven.

Ke konci procházky musela Ella se smíchem konstatovat že: "V téhle vesnici vážně chcípnul pes. Všechno je tu pořád stejné."

Pomaloučku se nachýlil večer a všichni tři byli po dni plném emocí, zážitků a po té spoustě nových informací tak unaveni, že uvítali, když nastal čas jít spát. Ella oběma prarodičům popřála dobrou noc a šla se zachumlat do té své čers-

tvě povlečené voňavé postele a do těch krásných měkoučkových polštářů.
"Dneska v noci se mi určitě bude zdát něco nádherného," pomyslela si.